
Literárna veda v časopise *Slavica Slovaca*

Viera Žemberová

Jubilujúce periodikum *Slavica Slovaca* má popri fakte, že vychádza a pôsobí v odbornej praxi a vo výskume spoločenských vied päť desaťročí, aj svoje privátne dejiny. Tie s odstupom času svedčia a súčasne s napredujúcim výskumom zaznamenávajú skutočnosti, kedy, s kým a ako toto periodikum organizačne kooperovalo, spolupracovalo a tiež jeho profiláciu i jeho poslanie v odbornej a kultúrnej praxi doma a v slavistickom zahraničí.

Slavica Slovaca má v „rodnom liste“ uvedený rok 1966, ktorý je jej prvým rokom vychádzania. Od prvého ročníka časopis vychádzal s periodicitou štyroch čísel v kalendárnom roku so stratégiou: dve čísla venované jazykovede a dve čísla sústredené na problémy literárnej vedy. Rodné listy neunesú korekcie, spochybnili by existenciu svojho majiteľa, lenže pôvodnú predstavu *Slavica Slovaca* relativizuje svojimi premenami od roku 1966 po súčasnosť (rok 2015).

V úvodnom článku časopisu redakcia upriamuje odbornú verejnosť na to, že sa na Slovensku zrodil časopis, ktorý vyplynul z potreby systematického rozvoja slovanskej filológie, ktorý sa hlási k slavistickej tradícii v slovenskom slavistickom prostredí, nadväzuje na Jána Kollára, Pavla Jozefa Šafárika a Ľudovíta Štúra, a tak redakcia odkazuje na genézu slovenskej slavistiky. Napokon „zrod časopisu *Slavica Slovaca* podnietil aj rozvoj slavistiky v širších medzinárodných súvislostiach aj záujem zahraničných slavistov o problémy slovenského jazyka a literatúry a ich vzťahov k inonárodným kultúram.“¹

Redakcia prvého čísla *Slavica Slovaca* vo vymedzovaní potreby užšieho výskumného slavistického výskumu projektuje budúcnosť periodika takto: „Časopis *Slavica Slovaca* si kladie za cieľ popri porovnávacom skúmaní slovenského jazyka a literatúry sledovať rozvoj jazykovedného a literárnovedného myslenia v jednotlivých slovanských i neslovanských krajinách, prináša štúdie, recenzie a správy o najnovších slavistických prácach u nás i v zahraničí v spolupráci nielen so slovenskými, ale aj zahraničnými slavistami.“²

Časopis *Slavica Slovaca* sa postupne vyprofiloval na periodikum viacerých odborných gestorov zo spoločenských vied. V roku 1966 (od čísla 2) bola *Slavica Slovaca* „časopis pre slovanskú filológiu, orgán Slovenského výboru slavistov, vydával ho Ústav pre slovenskú literatúru a jazyk SAV vo Vydavateľstve SAV v Bra-

¹ *Slavica Slovaca*, 1966, roč. 1, č. 1, s. 3.

² *Slavica Slovaca*, 1966, roč. 1, č. 1, s. 4.

tlavce.³ V roku 1970 (od 4. čísla), je *Slavica Slovaca* časopis pre slovanské filológie, vydáva ho Ústav pre slovenskú literatúru a jazyk SAV vo Vydavateľstve SAV v Bratislave.⁴ Od 1. čísla roku 1971 sa nemení inštitúcia, ktorej *Slavica Slovaca* prináleží, ale v tiráži je uvedený hlavný redaktor, redakčná rada a dvaja výkonní redaktori. V roku 1972 (2. číslo) sa vydavateľom stal Ústav pre slovenský jazyk a literatúru SAV do Vydavateľstve SAV v Bratislave. V tom istom roku (4. číslo) sa vydavateľom stal Ústav svetovej literatúry a jazykov SAV vo Vydavateľstve SAV v Bratislave. V roku 1975 (4. číslo) časopis *Slavica Slovaca* vydáva Jazykovedný ústav Ľudovíta Štúra SAV a Literárny ústav SAV vo Vede, vydavateľstve Slovenskej akadémie vied. V roku 1983 nastáva zmena v príprave periodika, ustanovený je hlavný redaktor, zástupca hlavného redaktora pre literárnu vedu a druhý pre jazykovedu. V roku 1984 (1. číslo) sa v tiráži uvádza hlavný redaktor a zástupca hlavného redaktora pre jazykovedu. V roku 1988 (1. číslo) k hlavnému redaktori pribudol zástupca hlavného redaktora pre literárnu vedu. V roku 1991 (1. číslo) sa časopis *Slavica Slovaca* vydáva v Jazykovedný ústav Ľudovíta Štúra SAV a Ústav svetovej literatúry SAV vo Vede, vydavateľstve Slovenskej akadémie vied. O rok neskôr, v roku 1992, je v 1. čísle informácia, podľa ktorej časopis *Slavica Slovaca* vydáva Jazykovedný ústav Ľudovíta Štúra SAV, Historický ústav a Národopisný ústav SAV vo vydavateľstve *Slovak Academic Press*, spoločnosť s r. o. Za časopis je zodpovedný hlavný redaktor, redakčná rada a výkonný redaktor. Ďalšia organizačná zmena nastala v 1. čísle roku 1995. Uvádza sa informácia, podľa ktorej časopis *Slavica Slovaca* vydáva Slavistický kabinet SAV vo Vydavateľstve Matice slovenskej; o časopis sa starajú hlavný redaktor, redakčná rada, k výkonnému redaktori pribudol technický redaktor. V roku 2000 začína *Slavica Slovaca* svoj 35. ročník a v 1. čísle je na obálke vydania nová informácia uložená do dvoch zložiek: Slavistika a Vydavateľstvo Matice slovenskej, v tiráži zas to, že *Slavica Slovaca* je orgán Slavistického kabinetu SAV a Matice slovenskej, znova sa vymení hlavný redaktor, k rovnakej zmene dôjde aj v roku 2004. V 1. čísle roku 2006 je *Slavica Slovaca* orgán Slavistického ústavu Jána Stanislava SAV a Matice slovenskej a od 1. čísla v roku 2014 sa uvádza informácia, že *Slavica Slovaca* je orgán Slavistického ústavu Jána Stanislava SAV a Slovenského komitétu slavistov a za časopis zodpovedá nový hlavný redaktor.

Enumerácia rokov a s ňou prepojená zmena o formálnej usporiadanosti jednotlivých čísel časopisu *Slavica Slovaca* má jediný zámer, vecne dôvodiť, že dejiny časopisu už po formálnej stránke sú zložité, ale späť práve tieto inštitucionálne a personálne pohyby s informáciami, komu časopis obrazne patrí, vypovedá o tom, ako zložito sa profilovalo toto periodikum a aké náročné je dôsledne plniť

³ *Slavica Slovaca*, 1966, roč. 1, č. 2: predseda pre jazykovedu a predseda pre literárnu vedu.

⁴ *Slavica Slovaca*, 1970, roč. 5, č. 4: redakčná rada, predseda pre jazykovedu, predseda pre literárnu vedu.

to, čo mu určila redakcia v avizovanom cieli, zverejnenom v poslaní časopisu roku 1966, v jeho prvom čísle.

Literárnovedná problematika v časopise Slavica Slovaca má počas jeho existencie viaceré tematické a problémové línie, ale tie možno chápať i tak, že hoci rozlične motivované, vystupujú, alebo sa v časopise obnovujú blokovo. Za prvú líniu označíme príspevky, ktoré sa sústredili na porovnávací výskum, na komparatistiku, medziliterárnosť a na národné spoločenstvá. Za druhú líniu považujeme problematiku prekladu, za tretiu líniu zas príspevky, ktoré sa venujú slovakistike v rámci slavistiky a za poslednú literárnymi vedcami vyhľadávanú a tematicky i početnými príspevkami výraznú líniu, ktorá sa venuje bilaterálnym slavistickým kontaktom v literárnej vede a umeleckej spisbe. V binárnych kontaktoch výskumu slovanských literatúr sa venuje pozornosť genologickej problematike, verzologickej alebo literárnohistorickej či personálnej⁵ a porovnávaciemu výskumu slovanských literatúr.⁶

Literárny romantizmus sústredil na seba prirodzenú výskumnú pozornosť v slavistickom priestore a vo vývine jednotlivých národných literatúr. Časopis Slavica Slovaca⁷ mu venoval opakovane pozornosť, ba aj širšiu diskusiu v rubrike *Rozhľady*.⁸ Iniciácia literárneho romantizmu súvisela s projektom Dionýza Ďurišina a s komparatívnym výskumom slovanských literatúr. V tejto súvislosti je metodologicky inštruktážny príspevok Oskára Čepana *Problémy slovenského romantizmu*, v ktorom upozorňuje na požiadavku zjednotenia terminológie pri výskume národných literárnych romantizmov, ďalej Čepan naznačuje, že v prístupe k analýze jednotlivých umeleckých textov nastane interpretačná a hodnotová „rozmanitosť“, ale upozorňuje i na to, že od dobových izomorfizmov sa smeruje

⁵ Výrazné zastúpenie majú príspevky, ktoré sa vyrovnávajú s tvorbou I. S. Turgeneva, F. M. Dostojevského, V.V. Majakovského, Majakovského, A. S. Chomiakova, ale aj J. Magnuszewského, J. Kochanovského, J. Sliziňského, S. Žeromského, L. Lazareviča, M. Krležu, ale aj S. Rožnaya či M. Kukučina. Z národných literatúr dominujú porovnávacie príspevky nasmerované do literatúry ruskej, poľskej, ukrajinskej, bulharskej a juhoslovanskej.

⁶ Najviac pozornosti sa venuje kontaktom slovanských literatúr, ktoré sú vývinovo predurčené blízkosťou spoločenského alebo kultúrneho vývinu a vzájomnými personálnymi kontaktmi: ruská, poľská, česká, ukrajinská, „juhoslovanská literatúra“, srbská; nechýbajú ani príspevky o kontaktoch medzi slovenskou a neslovanskými literatúrami, príležitostne aj príspevok o slovenskej a nemeckej literatúre, prípadne o stave výskumu slovakistiky v NDR z pera L. Richtera. V Slavica Slovaca (roč. 15, v roku 1980, v 2. čísle) nemecký slovakista uvažuje o národných a inonárodných literatúrach v rámci rozpravy o komparatistike tak, že do svojho výkladu zapojil *termín európske socialistické literatúry*. Výskum slovakistickej problematiky sa odvíja od 17. storočia, kde sa naznačuje genéza vedy a literatúry (D. Slobodník, Slavica Slovaca, 1986, roč. 21, č. 2) a početné návraty k slovanskému literárnemu romantizmu (Diskusia o romantizme. In: Slavica Slovaca, 1972, roč. 7, č. 2, Slavica Slovaca, 1974, roč. 9, č. 4) alebo osocialistickom realizme (Slavica Slovaca, 1973, roč. 8, č. 1).

⁷ O romantizme. In: Slavica Slovaca, 1972, roč. 7, č. 2, s. 152-180.

⁸ Slavica Slovaca, 1974, roč. 9, č. 4. Slavica Slovaca, 1975, roč. 10, č. 4 (O. Marušiak). Slavica Slovaca, 1982, roč. 17, č. 4 (I. Fried).

k medziliterárnemu izomorfizmu. Ak na niečom vo výskume romantizmu záleží, dôvodí Oskár Čepan, tak ide o slohovú charakteristiku diel a o ich individualitu, o literárnoteoretický a literárnohistorický štatút, o ich „špecifickú literárnosť“, čo je termín Dionýza Ďurišina. Čepan sa sústreďuje na genologicko-typologickú problematiku, na tri vrstvy žánrových vzťahov a súvislostí. Je presvedčený, že sa podstata a jedinečnosť (národných variantov) literárneho romantizmu ako javu nedá zužovať len na ne a svoj postoj vysvetľuje nasledovne: „Preto som presvedčený, že bez preskúmania slovenského klasicizmu a bez znalosti preromantizmu a ich žánrov bude výskum romantizmu stáť vo vzduchu a stavať strechu bez solídnych perspektív k základom.“⁹ Romantizmus nemožno sledovať ako celok, vždy sa pozornosť sústreďuje na konkrétne dielo a na konkrétneho autora, a tak v jednotlivých národných literárnych romantizmoch zohráva dôležitú rolu nielen terminológia, s ktorou sa pracuje, metodologické otváranie špecificky národného literárneho romantizmu, ale aj vzťah k folklórnej slovesnosti. V tejto súvislosti sa O. Čepan vrátil k svojej východiskovej téze o genologických a typologických predpokladoch literárneho romantizmu, aby upozornil na nedocenenie žánrov slovenskej ľudovej piesne v koncepte medziliterárnosti pri projektovaní genézy a pri rozvíjaní vyšších žánrov v lyrike a epike v slovenskom a slovanskom literárnom romantizme.¹⁰

Spôsob, ako historicky reflektovať dejiny slavistiky, organizovanie slavistického výskumu do roku 1945 a reagovať na jestvujúce koncepčné premeny v slavistickom výskume prináša Jozef Hrozičiek a Jozef Hvišč v príspevku *Projekt komplexného výskumu dejín slovenskej slavistiky*.¹¹ Závažnosť materiálu nielen zaujme, ale upozorní na to, ako sa v slavistike vymieňajú nielen generácie výskumníkov, ale ako sa aktualizuje i ona svojím významom, hodnotou a funkciou.

Existencia výskumného a organizačného zámeru pod egidou československej slavistiky sa viaže na výrazné zmeny, ktoré priniesli pohyby v geopolitickej situácii povojnových rokoch i v druhej polovici 20. storočia. Autori tieto reálie vnášajú do súradníc času takto: „Od čias Josefa Dobrovského a Pavla Jozefa Šafárika prelínajú sú v slovenskom – i českom – slavistickom výskume dve rámcové tendencie: integrácia a diferenciácia. Integrované tendencie výskumu vyplynuli z národnoobrodeneckej predstavy jednotného Slovanstva, spoločného základu slovanských jazykov a kultúry,¹² ktoré do dejinne globalizovaného slavistického výskumu vniesol Pavol Jozef Šafárik a po ňom Vatroslav Jagić. Zámery oboch slavistov zodpovedali času ich výskumov. Na ich ambície nadväzuje v inej spoločenskej situácii lingvista a slavista Jan Gebauer, ktorý zužuje ich chápanie

⁹ Čepan, O.: Problémy slovenského romantizmu. In: Slavica Slovaca, 1972, roč. 7, č. 2, s. 156.

¹⁰ Do diskusie o literárnom romantizme sa zapojili aj príspevky koncentrované na poľský, ukrajinský, maďarský romantizmus, na mesianizmus a romantizmus atď. Pozri Slavica Slovaca, 1972, roč. 7, č. 2.

¹¹ Hrozičiek, J. – Hvišč, J.: Projekt komplexného výskumu dejín slovenskej slavistiky. In: Slavica Slovaca, 1973, roč. 8, č. 2, s. 230-233.

¹² Hrozičiek, J. – Hvišč, J.: Projekt komplexného výskumu dejín slovenskej slavistiky, c. d., s. 230.

slavistiky na „špecializované koncepcie slavistiky“ a tento prístup si osvojil aj Ján Stanislav. Ukončenie vojny v roku 1945 objektívne eliminovalo národno-obranný postoj slavistického sveta a následok tejto zmeny sa prejavil v slavistickom výskume ako proces diferenciacie, „ktorý vyplynul z metodologických dôsledkov užšej predmetovej špecializácie slavistických vedných oblastí.“¹³ Pôvodná celostná a zjednocujúca slovanská idea stratila svoju dejinnú opodstatnenosť, ale predovšetkým nadnárodnú funkciu i poslanie v prítomnosti a tento postoj ako rešpektovanie spoločenskej reality prinieslo do slavistického výskumu nové ambície, ktoré zodpovedali modernému spoločenskovednému výskumu. V slavistike na podloží spoločenských procesov sa ujíma „odborná špecializácia“, miesto komplexnosti nastúpila parciálna analýza, a tá spôsobila, že sa oslabil a vytratil dostredivá časť dovtedajšieho slavistického výskumu, „jednotiaca os výskumu“ a nastupujú predmetové odvetvia v slavistike, ktoré sa užšie diferencujú na národné odvetvia slavistiky, na rusistiku, bulharistiku, polonistiku, bohemistiku, srbistiku, kroatictiku, ukrajnistiku, slovakistiku a ďalšie. Pred slavistikou v zmenenej politickej a spoločenskej situácii od druhej polovice minulého storočia stojí hľadanie relevantnej odpovede na základnú otázku slavistického výskumu v novej situácii, teda „čo je ich jednotiacou ideou?“¹⁴ Ak do genézy slavistiky patrí úloha, ktorá má naplniť tézu, podľa ktorej „skúmať dejiny slavistiky znamená skúmať vývin slovanskej idey,“¹⁵ potom má kauzálne opodstatnenie projekt, ktorý hľadá jednotiacu os slavistického výskumu v nových spoločenských podmienkach a žiada si od národných odvetví slavistiky, aby sa zúčastnili a iniciatívne zapojili do výskumu dejín slavistiky. Táto výzva rezonovala v slovenskej slavistike, v jej jazykovednej aj literárnovednej časti výskumu.

V príspevku *Literárnovedná slavistika v Slavica Slovaca*¹⁶ sa Dušan Slobodník sústredil na jubileum periodika a jeho rekapitulácie dvoch desaťročí časopisu začína takto: „Roku 1985 dovŕšil časopis *Slavica Slovaca* 20 rokov svojej existencie. Bolo to 40 literárnovedných čísel, a teda 8 000 strán textu. Možno jednoznačne konštatovať, že slavistika zaberá z toho naprostú väčšinu, že *Slavica Slovaca* sa počas celej existencie usilovala uverejňovať materiály z oblasti slavistiky, že časopis bol tribúnou literárnovednej slavistiky na Slovensku, i keď sa redakcia celkom prirodzene usilovala rozširovať svoj záber a vyslovovať sa k tým literárnovedným problémom, aké vyplývali so zamerania Literárnovedného ústavu SAV a hlavných prispievateľov časopisu, ktorými boli a sú pracovníkmi Literárnovedného ústavu SAV, vydavateľ a časopisu a do roku 1973, do vzniku tohto spoločného ústavu, pracovníci bývalého Ústavu svetovej literatúry a jazykov SAV.“ Slobodník pripomenul až po súčasnosť dôležité prepojenie časopisu *Slavica Slovaca* s ďalšími

¹³ Hrozičiek, J. – Hvišč, J.: Projekt komplexného výskumu dejín slovenskej slavistiky, c. d., s. 230.

¹⁴ Hrozičiek, J. – Hvišč, J.: Projekt komplexného výskumu dejín slovenskej slavistiky, c. d., s. 231.

¹⁵ Hrozičiek, J. – Hvišč, J.: Projekt komplexného výskumu dejín slovenskej slavistiky, c. d., s. 231.

¹⁶ Slobodník, D.: Literárnovedná slavistika. In: *Slavica Slovaca*, 1986, roč. 21, č. 2, s. 205-209.

periodikami (Ruštinár), ktoré súvisí s publikovanou slavistickou problematikou. V čase, ktorý sumuje Dušan Slobodník, slovakistická a bohemistická literárnovedná problematika si nachádzala svoj publikačný priestor predovšetkým v periodiku Slovenská literatúra, čo korešponduje so súčasnosťou, keď sa garantujúcim pracoviskom stal Slavistický ústav Jána Stanislava SAV a vydavateľom Matica slovenská, od roku 2011 Veda, vydavateľstvo SAV.

Hlavný redaktor, tak označovali v periodiku Slavica Slovaca Mikuláša Bakoša, Antona Popoviča, Jozefa Ružičku, Františka Mika, bol a nemení sa to ani v súčasnosti, tvorcom vedeckej koncepcie časopisu, čo znamená, že počas svojho vedenia periodika presadzoval jeho profilovanie a nasmerovanie porovnávacieho a (slovenského) slavistického výskumu. No to podstatné sa nemenilo ani výmenou hlavného redaktora a zaväzovalo to aj jeho nástupcov vo vedení redakcie k tomu, aby hlavný (vedecký) redaktor bol ten, kto dokáže: „náčrtnúť okruhy slavistickej literárnovednej problematiky, ktorej venoval pozornosť časopis.“¹⁷ D. Slobodník podľa publikovaných príspevkov a ich autorov vymedzil obdobia, v ktorých dominovala istá problematika (romantizmus,¹⁸ avantgardy,¹⁹ preklad,²⁰ komparatistika,²¹ socialistický realizmus,²² detská literatúra v medziliterárnych kontextoch²³ atď.). Dušan Slobodník zvýraznil roky 1966 až 1970, ktoré považuje za učňovské roky pre časopis, dostali v ňom príležitosť „izolované štúdie,“ hoci práve uvedené roky majú svoju hodnotu v tom, že iniciovali rozvoj výskumných tém u autorov, ku ktorým patrili takí bádatelia, ktorí sa niektoorej z oblastí slavistiky venovali dlhodobo. Druhý vklad, ktorý priniesli roky 1966 až 1970 spočíva v iniciácii formujúcej sa slovenskej komparatistiky a slavistiky, jedna i druhá „má u nás svoju dávnu tradíciu. Komparatistika a slavistika vystupujú už v tom čase existencie časopisu ako jej dominantné výskumné zámery, čo „bolo dané zameraním ústavu vedeného profesorom Bakošom.“²⁴ V reálnom jestvovaní časopisu to znamenalo sústredený

¹⁷ Slobodník, D.: Literárnovedná slavistika, c. d., s. 206.

¹⁸ Slavica Slovaca, 1972, roč. 7, č. 2. Slavica Slovaca, 1974, roč. 9, č. 4.

¹⁹ Slavica Slovaca, 1968, roč. 4, č. 4. Slavica Slovaca, 1970, roč. 5, č. 4.

²⁰ Slavica Slovaca, 1971, roč. 6, č. 4.

²¹ Problematika komparatistiky je zastúpená v každom literárnovednom čísle časopisu Slavica Slovaca medzi štúdiami, v Rozhľadoch i v časti Recenzie. Pojmu *vplyv* sa v komparatistických súvislostiach venovala Slavica Slovaca v roku 1981 v 2. čísle.

²² Slavica Slovaca, 1973, roč. 8, č. 2.

²³ Slavica Slovaca, 1982, roč. 17, č. 2.

²⁴ Slavica Slovaca, 1986, roč. 21, č. 2, s. 206. M. Bakoš otvoril časopis problematike porovnávacej vedy a výskumu komparatistiky. V Slavica Slovaca (1967, roč. 2, č. 2) publikoval po nemecky text, ktorý sa venoval problému periodizácie medziliterárneho vývoja. Svoje tézy z problematiky porovnávacej literárnej vedy intenzívne predkladal odbornej verejnosti D. Ďurišin. Na stránkach literárnovedných čísel časopisu Slavica Slovaca systematicky sledoval historickú a teoretickú výskumnú líniu a svoje výskum spracoval do knižných výstupov Problémy literárnej komparatistiky (1967), Z dejín a teórie literárnej komparatistiky (1971), Teória literárnej komparatistiky (1976), O literárnych vzťahoch (1976), Dejiny slovenskej literárnej komparatistiky (1979), Bibliografia slovenskej literárnej komparatistiky (1980).

materiálový komparatistický výskum vymedzený tézami a *Princípmi komparatívneho štúdia literatúry*,²⁵ diskusiami *Za okrúhlym stolom o komparatistike*,²⁶ *30 rokov porovnávacieho výskumu*,²⁷ ku ktorým sa časopis vrátil pod názvom *Diskusia o komparatistike*.²⁸ Výklad *Pojmu svetová socialistická literatúra v koncepcii dejín národných literatúr*,²⁹ ku ktorej sa pridáva výskum slovanských socialistických literatúr,³⁰ ako ich pripravil a rozpracoval D. Ďurišin vo svojom výskume vymedzenom termínmi medziliterárnosť a osobitné medziliterárne spoločenstvá.³¹ V deväťdesiatych rokoch k nim pripojil aj publikáciu, ktorá by svojím názvom skôr prirodzene patrila do raného obdobia časopisu *Slavica Slovaca* a do Ďurišinovej aktívnej prítomnosti v jej materiáloch – *Čo je svetová literatúra*.³² Príprava na tento projekt spočíva v Ďurišinových výskumoch zverejnených pod názvom *Medziliterárne spoločenstvá ako výraz zákonitostí svetovej literatúry*.³³ Profilácia dostredivého slavistického výskumu pokračuje históriou, teóriou a hodnotami prekladu, tento tematizovaný výskum sa natrvalo spojil s Antonom Popovičom.

Postupné profilovanie časopisu *Slavica Slovaca* na komparatistiku a slavistiku dospelo v časopise aj po prirodzenej generačnej výmene výskumníkov a autorov do štádia, keď sa časopis etabloval v slavistickom svete ako periodikum, ktoré určuje koncepciu výskumu a ponúka projekty napojené na Slovenský komitét slavistov. Túto výskumnú prestíž si udržiava časopis do dnešných dní, čo ho spája s Programom jazykovedného slavistického výskumu na Slovensku,³⁴ ktorý v periodiku v roku 1989 uverejnil Ján Doruľa, hlavný redaktor a vedúca osobnosť jazykovedného slavistického výskumu na Slovensku.

²⁵ *Slavica Slovaca*, 1968, roč. 3, č. 1.

²⁶ *Slavica Slovaca*, 1971, roč. 6, č. 2, pokračovanie v *Slavica Slovaca*, 1972, roč. 7, č. 2.

²⁷ *Slavica Slovaca*, 1975, roč. 10, č. 2.

²⁸ *Slavica Slovaca*, 1979, roč. 14, č. 4.

²⁹ *Slavica Slovaca*, 1978, roč. 13, č. 4.

³⁰ *Slavica Slovaca*, 1979, roč. 14, č. 2.

³¹ Ďurišin, D.: *Osobitné medziliterárne spoločenstvá I.-VI.* (1987–1993).

³² Ďurišin, D.: *Čo je svetová literatúra?* (1997). Publikácia vyšla aj po srbsky.

³³ *Slavica Slovaca*, 1988, roč. 23, č. 4, s. 169 a 334–357. *Slavica Slovaca*, 1990, roč. 26, č. 4, s. 341–346: *Nástojčivosť medziliterárneho výskumu*.

³⁴ *Slavica Slovaca*, 1989, roč. 24, č. 1, s. 201–210.